

sine Hænder og gøre halvhøje, spydige Bemærkninger til hans Tale, brast omsider hans Taalmodighed. Med en Blanding af ungdommelig Hidsighed og præstelig Fortørnelse vendte han sig om imod ham og udbød:

„Jeg véd ikke, om det er Væver Hansens Hensigt at fortrænge mig her fra Stuen. Jeg vil i saa Fald sige Dem, at det ikke skal lykkes Dem, og at jeg ikke vil finde mig i Deres Forstyrrelser.“

Henne ved Alkoven rejste Anders Jørgen sig bestyrtet og vilde mægle Fred. Men Emanuels Blod var kommet i Kog, og da var han ikke let at standse.

„Jeg kender Dem meget godt af Omtale, Væver Hansen,“ vedblev han med sitrende Læber. „Provst Tønnesen har fortalt mig adskilligt om Dem, og jeg vil sige Dem, at De skal tage Dem i Agt. Hverken Provst Tønnesen eller jeg agter længer at taale Deres Forsøg paa at bringe Splid og Ufred i Menigheden. Hvad særlig mig selv angaar, vil jeg her lade Dem vide, at ogsaa min Taalmodighed har en Grænse, og at jeg ikke vil finde mig i, at De vedvarende forulemper mig i min Virksomhed. Jeg véd, at jeg efter Evne har bestræbt mig for at skabe et Tillidsforhold mellem mig og Menigheden, og at jeg har ønsket i Mindelighed at udjævne enhver Tvist . . . Men er det